

GÜLMƏYƏSƏN, NEYLƏYƏSƏN?

- Qapını ört, özün də yaxın gəl! Əyləş. Səninlə çox ciddi söhbətim olacaq!..
- Buyurun, yoldaş Talıbov, eşidirəm sizi.
- Birdəfəlik mətləbə keçək: mən məzuniyyətdə olan günlərdə idarəyə dalbadal on yeddi dənə imzasız məktub gəlib, hamısı da səninlə əlaqədar. Budur, görürsən? Bir qovluq! Müavinim məşğul olmayıb, məni gözləyib.
- Maraqlıdır... Məndən nə yaza bilərlər o qədər?
- Yazırlar ki, sən, Nicat Muradzadə çoxdandır qonşu idarənin cavan makinaçısı Zöhrə ilə görüşürsən. Nahar fasiləsində xəlvətə çəkilib xosunlaşırsız... Nə bilim, sən onun saçlarını tumarlayırsan... O sənin qalstukunu oynadır... və ilaxır... belə-belə xışagəlməz şeylər...
- Sonra?
- Hətta neçə dəfə görüblər ki, işdən çıxanda Zöhrəni taksiyə basıb harasa aparmısan. Doğrudur, yalandır?
- Bunlar doğrudur.
- Hara aparmısan o qızı?
- Evimizə.
- Hə... Yaxşıdır, boynuna alırsan. Ancaq onu bil ki, sən hörmətli bir idarənin məsul işçisisən. Yekə kişisən, özün də ailə sahibi. Yaramaz sənə belə nalayiq hərəkətlər eləmək... Deyilənə görə o Zöhrə səndən on iki yaş kiçikdir.
- Səhv eləyirsiniz, on beş yaş kiçikdir.
- Bu daha pis! Cavan bir qızı tovlayıb yoldan çıxarmaq ən azı əxlaqsızlıqdır. İki kərə də sizi restoranda görüblər. Gecəyəcən yemisiniz, içmisiniz, sonra da ortaya düşüb orkestrin qabağında rəqs eləmisiniz.
- Eləmişik, yoldaş Talıbov!
- Demək, məktublar imzasız da olsa, yazılanlar həqiqətdir?
- Əlbəttə, bura qədər hamısı doğrudur. Ancaq...
- Ə, nə ancaq? Heç utanıb - qızarırsan? Eyib deyil səninçün?! Məktublarda göstərilir, Mərdəkana çimərliyə də aparmısan o Zöhrəni.
- Aparmışam.
- Daha sənə sözüm yoxdur! İndi bildim ki, mən öz kadrlarımı yaxşı tanımamışam. Sənin haqqında tamam başqa fikirdəydim...
- Bağışlayın, olar bir söz də mən deyim?!
- Buyur görək!
- O məktubları yazan eyni adamdır, yoxsa?..
- Bunun mətləbə nə dəxli var? Hamısı bir xətlə yazılıb.
- Onların hamısı kürən çopurun işidir!
- Nədən bilirsən?

- Çünki mənə Zöhrə ilə taksiyə minəndə də, restoranda oturanda da, plyajda çiməndə də ancaq o görüb.

- Görübmü?

- Bəli

- Vəssalam! Demək, yalan yazmır. İndi kürən çopurdur, hürən çopurdur, hər zibildir – siqnalları ki, doğrudur!

- Sizcə, Yoldaş Talıbov, indi mən neyləməliyəm?

- Tezliklə o Zöhrədən bir yolluq uzaqlaşmalısən!

- Ha!.. Ha!.. Onu bacarmayacağam!

- Ə, sən necə adamsən! Hələ bir gülürsən də?!

- Gülməlidir, yoldaş Talıbov! Axı, neynəyim?

- Canına azar eləyim! Götür, bu kağız, bu da qələm - izahat yaz!

- Bəlkə əvvəl şifahi deyim, sonra lazım gəlsə yazım?..

- Axı nə deyəcəksən?

- Deyəcəm ki, o kürən, çopur qozbeli ancaq qəbir düzəldər! Mən Zöhrəni yenə evimizə də aparacam, restorana da, çimərliyə də! O satqın köpəkoğlunun xəbəri yoxdur ki, Zöhrə mənim arvadımdır, üç ildir evlənmişik.

- Hə?

- Bəli!

- Ədə, o kürən, çopur nə əclaf adammış!

- Siz onu hələ yaxşı tanımırsınız.

- Belə de.. Belə de..

- Nə fikrə getdiz, yoldaş Talıbov?

- Mən bir məsələni başa düşə bilmirəm. İndi ki, xasiyyətinə bələdsən, o kürən gorbagor oğlu belə tipdir, bəs keçən ay naxoşlayanda niyə öz hesabına bahalı dərman alıb, apardın onun üçün?

- İstədim hələ ölməsin, Yoldaş Talıbov! Ətrafdakılar o nacinsə baxıb, yaxşıların qədrini bilsinlər.